

VI. Akademiske Højtideligheder.

a. Beretning for Aaret 1912—13.

Den aarlige akademiske Immatrifikation afholdtes Lordag den 5. Oktober 1912 Kl. 2 Eftm..

Universitetets Aarsfest, der tillige var en *Mindefest for Kong Frederik VIII*, afholdtes Torsdag den 14. November 1912 Kl. 12. Festen overværedes af Deres Majestæter Kongen og Dronningen, Hendes Majestæt Enkedronningen og flere kongelige Herskaber. Talen holdtes af Rektor Professor Fr. Buhl. Indbydelsesskriftet indeholdt en Afhandling af Professor Valdemar Ammundsen: »Søren Kierkegaards Ungdom, hans Slægt og hans religiøse Udvikling«, 134 Sider 8vo med en fotografisk Gengivelse af det Kierkegaardske Familiegravsted paa Assistens Kirkegaard, Beretning om Universitetet i Rektoratsaaret 1911—12, Nekrologer over Inspektør Frederik Meinert og Professor Jacob Julius Petersen, Selvbiografier af Aarets Doktorer, Bedømmelserne over Prisaafhandlingerne for 1910—11 og Universitetets Prisspørgsmaal for Aaret 1913. Ved Festen blev afsunget følgende Kantate af L. C. Nielsen med Musik af I. P. E. Hartmann og C. F. E. Horneman:

FØRSTE AFDELING.

Kor.

Fik vi Agt som vi fik Evner,
sad ej sløret Danmarks Sol.
Se, Historien os stævner
for sin strenge Dommerstol!

Hvad vi arved, maa vi ære;
for vor Ære vise Agt.
Bedre Hu ej Mand kan bære,
thi hans Ære gi'r ham Magt!

Recitation.

Aarhundredet begyndte som et Gry.
— Nu dages det i Danmark! sang de unge,
og mange stemte i, som Sejr var vundet.
Og Sejr *var* vundet; men hvor dyrekøbt
forstod kun faa.
Det bruste mod den gamle Konges Sæde.

Og da han strakte sig til Dødens Hvile,
 ubøjet trods sit lange Livs Besvær,
 da høsted han den Løn, hver Mand maa kræve,

Respekt —

og Folkets Tak for al sin jævne Færd.
 Paa Himlen lyste endnu Morgengryet
 men blegnet allerede, halvt udvisket
 af Dunst fra Horisontens Taagebanker.
 — Vil Dagen ikke dages? — spurgte mange
 og saa det mørknes langs den mørke Jord.
 Og den der lytted, kunde høre Lyden
 af Skuffelser som braged, Haab som brast,
 af dump og utryg Skælven overalt
 og intetsteds — som Gryets Støtter faldt.
 Mens mange Slags Forventning bredte sig
 ud over Land, tung Uro, Haab, Tillidsfuldhed og Frygt,
 alt eftersom man tyded Tidens Tærning,
 optog Kong Frederik sin Faders Kongegerning.

Kor.

Kongesøn i trange Tider,
 Fyrstepligt men ingen Magt;
 Ungdom, Manddom — sent omsider
 om sin Pande Kronen lagt!

Tunge Kongekaar, at bære
 Byrden af en svunden Tid!
 Men han bar, sit Folk til Ære,
 Kronen over Folkets Strid.

Recitation.

Ja, hvad *han* mægted gøre, det blev gjort.
Hans Brøde var det ej, at Skammens Skygge
 gik over os og plantede sit Spor
 i Danmarks rene, skønne, pletfri Jord.
Hans Maal var Samling, og hans Drøm: at bygge
 et enigt Folk — og skabe Folket Lykke.
 Han vilde Tillid. Tillid var hans Tro.
 Den skulde, som en Bue under Bro,
 forene Folkets kampadskilte Dele
 og gøre Folk og Konge til et Hele.
 Forstod ej Tiden ham, han ikke Tiden?
 Se, der har været Tegn i Solen siden,
 som varsled om en ny Tids stærke Vaar,
 da Kongen Folket, Folket ham forstaa!
 De stod der ikke straks med samme Klarhed,
 og derfor nærmed Folket sig med Varhed
 Kong Frederik, skønt intet var ham kært
 som Ønsket at staa Folkets Hjærte nært.

Et Menneske! Hvor kan det være svært
 at være Menneske, fuldt, helt og sandt!
 At danne af sit Væsens Dynd og Dele
 et brugbart, fast og ædelformet Hele,
 hvis Ler ej brister, i hvis Linjers Spil
 staa skrevet, hvem vi er og hvad vi vill!

At gøre Sjælen hærdet men ej haard,
 følsom og sikker, at den ikke fejler;
 blank som Guds Øje, saa hver Handling spejler
 sit Billed i Samvittighedens Dybder;
 at drive ud af Hjærtets skjulte Krypter
 Fejghedens Last, hver lurvet Tanke-Pjalt;
 at være ét — og være det i alt!
 Svært for enhver. Tifold for den, der staaer
 synlig for alle, udsat for at høre
 kun Hælvten Sandhed, hvad der naar hans Øre;
 med Ansvar og med Pligt til alle Sider;
 Symbol paa Magten fra de ældste Tider,
 som dog af Magten kun dens Byrde faar —
 Det sværeste maaske af Kongekaar.
 — Men det skal siges til Kong Frederiks Ære,
 det var hans Vilje: Menneske at være!
 Og som et ensomt Menneske han døde.
 Brat, i en fremmed By en Fremmed,
 langt fra sit Hjem og dog paa Vej til Hjemmet,
 hvis grønne Foraar blomstred ham i Møde.
 Han hastede mod det. Anede han Vaaren,
 der ventede ham mer løfterig end før?
 Han strakte Haanden frem mod Danmarks Dør
 og vilde træde ind som ofte før;
 men Haanden sank — og *Livets* Dør blev lukket.

Da lytted' Danmarks Sjæl og hørte Sukket.
 Og da han førtes hjem i Dødens Følge,
 steg mod ham Folkekærlighedens Bølge!

Solo med Kor.

Og Vaarens Flor,
 o Danmark, bredtes om hans Baare.
 Mildt var hans Sind og kunde ingen saare.
 Hvor Nød han saa, blev Øjets Udtryk Taare.
 Kom Takken sent, saa var den dyb og stor.

Nu kun et Navn,
 O Moder, i din Kongekæde,
 og dugget af den Graad, du maatte græde.
 Dog klart det frem af Tidens Mulm skal træde,
 og Mindet vil det løfte i sin Favn!

ANDEN AFDELING.

Kvartet.

Hellige Stund, da Ungdommen stævner
 bort fra den barnlige Kyst!
 Sejlene svulmer mod Sejr, vore Evner
 bruser os gennem vort Bryst.
 Skær af de stolteste Dromme og Syner,
 Længslernes Skrift.
 skønt som en Glorie over os lyner,
 vier vort Liv til Aand og Bedrift.

Evige Aand, din Fakkell vi løfter
 over den duvende Sø.
 Gaadernes Gruber foran os sig kløfter,
 løses de skal, før vi dø.
 Dybt gennem Sindet Daggryets Salme
 susende gaar.
 Vinder vi Sejrens indviede Palme,
 slynger vi, Danmark, den om dit Haar!

Hellige Stund, da Ungdommen stiger
 frem i den gryende Dag,
 frem for at vinde de ukendte Riger
 under vort urgamle Flag!
 Se, om den Krone, Kongen har arvet,
 Ungdommens Glød!
 Skønnere saa vi den længe ej farvet,
 bær den, Kong Christian, saa skøn til din Død!

TREDIE AFDELING.

Kor.

Vort Hjem, du danske Jord,
 hvor Bondebrødet trofast gror;
 du digre Muld,
 saa evnefuld,
 saa yppig til at yde!
 Det kimer i din Agers Korn,
 Konkylje-Horn
 om dine Kyster lyde —
 Vi bærer dig, i Lyst og Nød;
 vi ærer dig, i Liv og Død;
 vi kommer, naar du kalder,
 og knæler i dit Skød!

Vort Hjem, du danske Jord,
 hvor Lunets lyse Sønner bor;
 dugsvangre Dal
 med stridig Ahl
 og hvide Klitters Øde!
 Det dufter i dit Tungemaal,
 en Blomsterskaal
 af Rug og Kløver røde —
 Vi favner dig, i Angst og Fryd;
 vi savner dig, i Nord og Syd;
 vi harmes, naar vi høre
 din stumme Klagelyd!

Vort Hjem, du danske Jord,
 der haabsom grøn af Havet gror;
 gavmilde Muld
 med Mindeguld,
 der klinger under Ploven!
 Din Himmel hvælver højt sit Tag,
 i bløde Drag
 langs Fjorden blaaner Skoven —
 Vi værger dig, i Armod's Kaar;
 vi sværger dig, ihvor vi gaar,
 at trænges, hvis du trues,
 til Værn omkring din Vaar!

Den 5. Maj 1913 fejrede Universitetet *Søren Kirkegaards 100-Aars Fødselsdag* ved en Mindetale af Professor Harald Høffding i Universitetets Festsal. Talen er trykt i Berlingske Tidende for samme Dag.

b. Andre Sager.

I Anledning af en Forespørgsel fra Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag, om Universitetet vilde lade Forlaget overtage i Kommission og til Forhandling dem af Universitetets Festskrifter for de senere Aar, hvoraf der fandtes en Restbeholdning, meddelte Konsistorium 24. September 1912 Forlaget, at man ikke saa sig i Stand dertil.

— Ved Skrivelse af 21. September og 15de November 1912 gav Konsistorium Tilladelse til, at Professor Ammundsens Afhandling i Festskriftet til Aarsfesten 1912 overskred den fastsatte Maksimalgrænse med ialt $5\frac{1}{2}$ 8-sidede Ark, og til, at der i den optoges en fotografisk Gengivelse af det Kirkegaardske Familiegravsted paa Assistens Kirkegaard.

— I Anledning af et Andragende fra Professor M. Gl. Gertz bifaldt Konsistorium 22. Februar 1913, at der udleveredes ham til gratis Fordeling mellem filologiske og historiske Studerende 15 Eksemplarer af hans Afhandling i Universitetets Festskrift 1898: Stat og Statsforfatning i Oldtidens Hellas og 25 Eksemplarer af hans Afhandling i Universitetets Festskrift 1907: Knud den Helliges Martyrhistorie.

— Under 7. Marts 1913 bifaldt Ministeriet, at Universitetets Udgiftspost e., Udgifter ved Konsistorium, mod fornøden Forklaring i Regnskabsoversigten overskredes med et Beløb af indtil 750 Kr. paa Grund af de ved Universitetets Aarsfest og Mindefest for Kong Frederik VIII samt Festskriftet til denne Aarsfest medgaaede forøgede Udgifter.